

uforstaaeligt, at Assessoren havde afsagt Arrestdekret, og det er ogsaa efter min Mening i Sandhed uforstaaeligt. Naar ikke al menneskelig Aand og Følelse har forladt de Mænd, der vogter Lov og Ret, er det hartad ubegribeligt, at Assessoren vil indspærre et Barn en halv Snes Dage for Tyveri af et Ur, der dog er kommet til Veje. Det gjaldt ikke om at finde Uret eller faa hende til at tilstaa, hvor hun havde gjort af det. Det var til Stede, og Ejerinden gik med sit Ur, men Barnet sad alligevel en halv Snes Dage i Arrest. Jeg siger, at hvis de Mænd, der vogter Lov og Ret, ikke ganske mangler menneskelig Aand og Følelse, er det fuldkommen ubegribeligt, at de kan gøre dette, tillade sig sligt overfor et 16 Aars Barn. Derfor kan jeg heller ikke se andet, end at der bør tages med fast Haand paa dem, der over disse paataleværdige Misbrug. Den højtærede Justitsminister sagde, at nu skulde vi afvente Højesterets Afgørelse af Sagen, og det maa vi vel. Det forekommer mig, at de, der har øvet Misbrug i denne Sag, derved slipper for let. Højesterets Opgave bliver ikke fortrinsvis at bedømme Assessor le Maires Optræden, den bliver fortrinsvis at bedømme, hvorvidt Dagmar Petersen skal frikendes for den Skyld, som man ved en Kriminalretsdom har paastaaet, at hun har. Højesteret kan, hvis den finder Anledning dertil, udtale en Misbilligelse af Assessor le Maires Optræden, men den giver sig ikke af med at undersøge denne Dommers hele Forhold til Sagen. Jeg synes ikke, der kan gives nogen som helst Garanti for, at der ved at afvente Højesterets Afgørelse kommer en Paatale i denne Sag af en saadan Vægt, som der virkelig tiltrænges. Men lad gaa, der er vel ikke andet at gøre end at afvente Højesterets Afgørelse af Sagen. Jeg henstiller blot til Overvejelse, at man, for saa vidt Højesteret kun fremsætter en kritisk Bemærkning overfor den paagældende Assessor, benytter den Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel, hvis § 7 vistnok aldrig er blevet benyttet. Der bliver jo i denne Sag som i saa mange andre Tale om Erstatning til den, der har lidt uskyldig ved Varetægtsarrest og andre Pinsler. Det gælder jo i denne Sag som i saa mange, at Folk hensættes i Fængsel paa kortere eller længere Tid, og det ender med, at man lader dem slippe som uskyldige. Jeg henstiller, som sagt, at man i denne og i øvrigt i adskillige andre Sager af lignende Beskaffenhed, der opstaar mellem Aar og Dag, anvender § 7 i Loven om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel, der siger: „Erstatning i Henhold til denne Lov udredes

af Statskassen, men denne har Regres til den vedkommende Dommer, for saa vidt han derved har gjort sig skyldig i Misbrug af Embedsmyndighed, Skødesløshed eller andet uforsvarligt Forhold“. Den Erstatning, der eventuelt bliver Tale om at udbetale til Dagmar Petersen eller hendes Moder, bør i alt Fald udredes af den Dommer, der har gjort sig skyldig baade i Skødesløshed og uforsvarligt Forhold i den nævnte Affære. Jeg synes, at man bør have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Paragraf, naar denne Sag skal afsluttes, saavel som i adskillige andre Sager, ligesom jeg fremdeles fastholder det ønskelige i, at man i Tilfælde af særlig groft Misbrug af Varetægtsarrest o. s. v. fra Dommers Side vil erindre Straffelovens §§ 123—126, der jo ganske utvivlsomt i mangfoldige Tilfælde kunde være bragt til Anvendelse, og hvis Anvendelse blot en enkelt Gang ganske sikkert vil have en i høj Grad forædlende Indflydelse paa Dommerstanden her i Landet.

Jeg indrømmer, at det System, vi lever under, kan ikke forandres i de allernærmeste Dage, men, som jeg sagde første Gang, da jeg havde Ordet, jeg tror, det maatte være muligt at forandre Aanden og Tonen ved administrativ Indskriden, ved at tage med haard Haand paa de Tilfælde af Misbrug, som aabenbarer sig, og ved at kræve fra den ansvarlige Ministers Side en human og menneskelig Behandling af de Folk, der kommer i Kløerne, som man populært siger, paa Rettens og Retfærdighedens Vogtere. Den højtærede Justitsminister er overfor Rigsdagen ansvarlig for sine Handlinger, han har Ledelsen af den Administration, som foregaar paa det her nævnte Omraade, og der er ingen Tvivl om, at der kunde øves Indflydelse fra den øverste indenfor Administrationen paa de mere underordnede, som Dommere og andre dog er i Forhold til Justitsministeren. Justitsministeren citerede forleden Dag, at Dommerne alene har i deres Kald at rette sig efter Loven. Det er naturligvis rigtigt, saaledes er Dommerens Stilling, men saa lær da ogsaa Dommerne, at det ikke blot er udadtil, at det ikke blot er overfor de Mennesker, der kommer i Forhørslokalet som sigtede, at Dommerne skal handle efter Loven, men at det ogsaa gælder Dommerne selv, at Dommerne ikke staar over Loven, men at Straffeloven og andre Love gælder for Dommerne, som de gælder for alle andre Mennesker. Jeg takker den højtærede Justitsminister for hans Løfte om den videst mulige Opklaring og Paatale